Klotz Mária versei

Januári merengés

Teli a téli zord-kosár, korom-hideg-sötéttel,
csordultig tömve hamvas tavaszi reménnyel.
Későn ébredezik a kukucskáló, bimbózó nap,
még a fagyszobor is fény-melódiára fakad.

Suttog a csend,
ködfátyolban leng.

Lecseppen az égi, hajnal-jeges táj-ébredés,
szinte szétterül a szürke csepp-könnyezés.
Feketén heverészik a lomha hegy-koszorú,
januári merengésben a létezés nem szomorú.

Honol a csend,
pszichédben zeng.

Roppan a befagyott, új évi lélek-álmodozás,
hit, reményre mosolyog az élet-vágyakozás.
Jégen siklik a lét-szagú, tündöklő kép-tükör,
Szélesedik a szépre kacsintgató jövő-látókör.

Nyílik a csend,
csipketakarón ömleng.

minden

mindenem vagy
örök fényesség
bekeretezett jövőkép
lélekszerelem

mindened vagyok
újra létezés
fájdalom felejtés
burokvédelem

vigyázzunk a mindenre
ne marja szét semmi
álomvarázsban
csak végtelenül
szabad szeretni

egy

egy furcsa nyelv, egy távoli hang
egy erős fény, egy templomi harang
egy kétnyelvű helységnévtábla
egy régi és egy új temető
egy szép kép
egy gyermekkori emlék
egy fenséges illat
egy régi ünnep felvillan
egy forró ölelés
egy anyai kérés
egy lelki megnyugvás
egy boldog kitárulkozás
otthon lakom
ismét van dalom
szárnyakon suhanok
falummal egy vagyok

Oroján István pasztellrajza

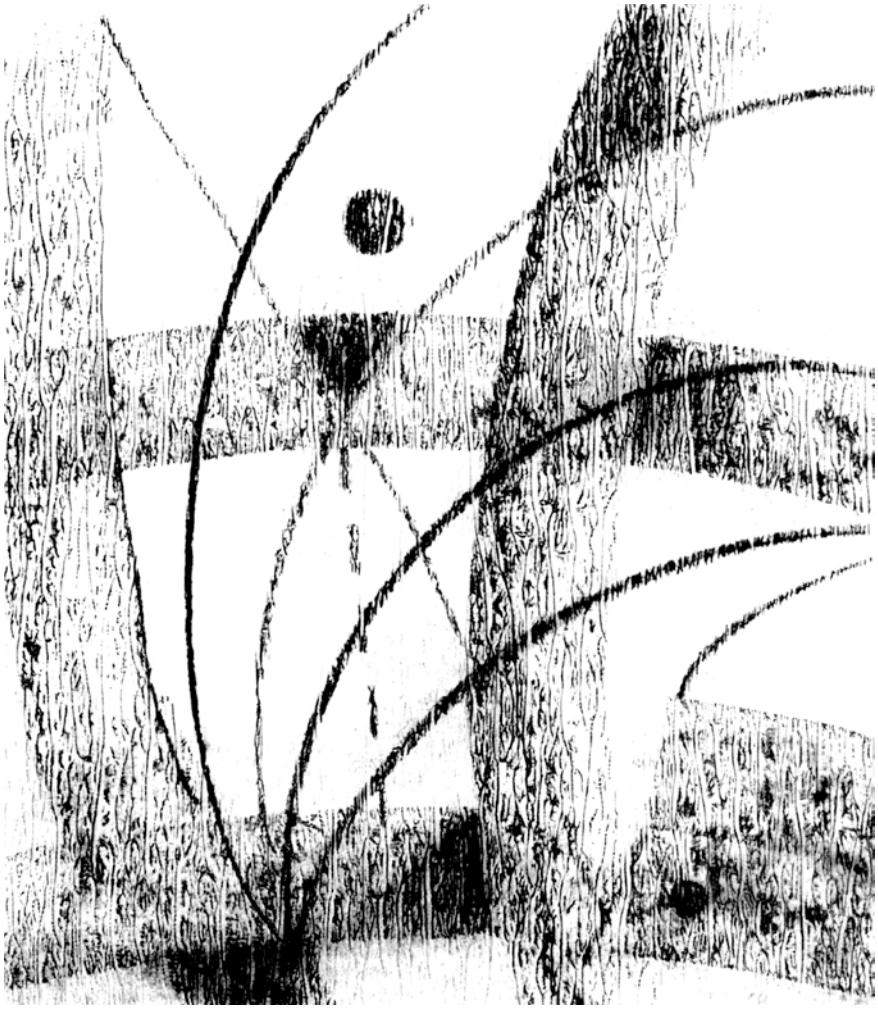

Klotz Mária magyarul és németül írja verseit, Pilisszentivánon él és alkot.